

арха и Амейниада. Тѣ ги взели и ги закарали въ Атина. Когато стигнали, атинянитѣ отъ страхъ да не би Аристей, ако имъ избѣгне, да имъ напакости още повече — тѣй като било явно, че той по-рано устроилъ тайно потидейскитѣ и тракийскитѣ работи — още на сѣщия день убили всинца, и ги хвърлили въ ямата, безъ да ги сждятъ и изслушатъ това, що искали да кажатъ.

II 95. Около сѣщото врѣме, въ началото на тая зима,⁹⁾ одрисътъ Ситалкъ, синътъ на Тереса, тракийскитъ царь, се отправилъ противъ Александровия синъ Пердикасъ, македонския царь, и противъ халкидянитѣ на тракийската граница, и то за да получи това, що му било обѣщано, и да изпълни самъ своето обѣщание. Именно Пердикасъ въ началото на войната, когато се намиралъ на тѣсно, му далъ нѣкакви обѣщания, ако го помири съ атинянитѣ и не помога на брата му Филипа¹⁰⁾, който му билъ неприятель, да се качи на македонския прѣстолъ; тия обѣщания Пердикасъ още не искалъ да изпълни. А пъкъ самъ Ситалкъ се условилъ съ атинянитѣ при сключването на съюза съ тѣхъ да тури край на халкидянската война по тракийската граница. Поради тия двѣ нѣща прѣдприелъ той похода, въ който го придружавали филиповиятъ синъ Аминтасъ, за да бжде каченъ на македонския прѣстолъ, и атинскитѣ посланници, които били при него по тия работи заедно съ пълководеца Хагнона¹¹⁾, а атинянитѣ трѣбвало да се отправятъ съ кораби и съ голѣма войска противъ халкидянитѣ.

96. Когато потеглялъ отъ одриската земя, повикалъ подъ оржие най-напрѣдъ живушитѣ между Хемъ и Родопитѣ тракийци, надъ които властувалъ чакъ до морето, (именно до Евксинския понтъ и до Хелеспонта); послѣ гетитѣ отъждъ Хема и другитѣ племена, които живѣяли отсамъ р. Истеръ по-близу до Евксинския Понтъ. Гетитѣ и другитѣ племена по тоя край сѣ съсѣди на скититѣ и сѣ въоръжени като тѣхъ: всички сѣ конници-стрѣлци.

⁹⁾ 429 г. пр. Хр.

¹⁰⁾ Пердикасъ лишилъ брата си Филипа отъ дѣла му въ царството (ср. гл. 100), поради което Филипъ се явилъ като претендентъ на прѣстола и билъ подържанъ отъ атинянитѣ. Той, както се вижда, умрѣлъ още прѣди Ситалковия походъ, защото по-долу въ сѣщата глава вмѣсто него се явява синъ му Аминтасъ (дѣдо на Александра Велики).

¹¹⁾ Хаггонъ като основателъ на Амфиполисъ познавалъ добръ тия мѣста.